

Sygn. akt Ts 181/12

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia 2 kwietnia 2014 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja – przewodniczący

Teresa Liszcz – sprawozdawca

Andrzej Wróbel

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 października 2013 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej G Sp. z o.o.,

postanawia:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE:

W skardze konstytucyjnej z 27 lipca 2012 r. G Sp. z o.o. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność z art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2 w zw. z art. 2 Konstytucji art. 636 § 3 w zw. z art. 636 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; dalej: k.p.k.), art. 632 pkt 1 w zw. z art. 640 k.p.k. oraz art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223, ze zm.; dalej: ustawa o opłatach). Ponadto skarżąca zarzuciła, że art. 3 w zw. z art. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 133, poz. 767; dalej: ustawa zmieniająca z 2011 r.) narusza art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2, art. 77 ust. 2 w zw. z art. 2 Konstytucji.

Postanowieniem z dnia 2 października 2013 r. Trybunał Konstytucyjny umorzył postępowanie w zakresie zbadania zgodności art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o opłatach z art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2 w zw. z art. 2 Konstytucji oraz odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie zbadania zgodności art. 3 w zw. z art. 1 ustawy zmieniającej z 2011 r. z art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2, art. 77 ust. 2 w zw. z art. 2 Konstytucji. Pełnomocnik skarżącej złożył oświadczenie o cofnięciu skargi konstytucyjnej w zakresie dotyczącym zgodności art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o opłatach z art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2 w zw. z art. 2 Konstytucji, co – na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK) – było przesłanką umorzenia postępowania w tym zakresie. Podstawą odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie zbadania zgodności art. 3 w zw. z art. 1 ustawy zmieniającej z 2011 r. było ustalenie, że nie istnieje konstytucyjne prawo do penalizacji określonych czynów. Skarżąca nie wykazała, że cywilnoprawna ochrona

wskazanych w skardze praw konstytucyjnych jest niewystarczająca oraz że brak ochrony prawnokarnej narusza jej prawa lub wolności.

W zażaleniu z 14 października 2013 r. skarżąca zarzuciła, że niezasadna jest odmowa nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie zbadania zgodności art. 3 w zw. z art. 1 ustawy zmieniającej z 2011 r. z art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2, art. 77 ust. 2 w zw. z art. 2 Konstytucji. Zdaniem skarżącej z art. 47 ustawy o TK nie wynika, że „brak skorzystania z drogi cywilnej, z powodów wskazanych w skardze, przy jednoczesnym wyborze optymalnego dla skarżącej środka dochodzenia swych praw [w postępowaniu karnym], który obejmował również powództwo cywilne, pociąga za sobą brak możliwości merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a argumenty podniesione w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu i dlatego nie zasługują na uwzględnienie. Przedmiotem kontroli dokonywanej przez Trybunał Konstytucyjny w wyniku wniesienia zażalenia na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest jedynie prawidłowość dokonanego w nim rozstrzygnięcia.

W zażaleniu skarżąca zarzuca, że odmowa nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu nastąpiła na podstawie przesłanki nieobjętej art. 47 ustawy o TK. Skarżąca podkreśla, że nie skorzystała z cywilnoprawnej drogi dochodzenia roszczeń, lecz wniosła subsydiarny akt oskarżenia i powództwo adhezyjne, ponieważ obawiała się możliwości zobowiązania jej do uiszczenia kaucji w procesie cywilnym. Ponadto, jej zdaniem, wskutek wejścia w życie ustawy zmieniającej z 2011 r. doszło do naruszenia jej praw konstytucyjnych. Trybunał stwierdza, że argumentacja skarżącej jest nietrafna.

Nie budzi wątpliwości, że przedstawione przez skarżącą wywody mają hipotetyczny charakter. Nie dowodzą w żaden sposób, że cywilnoprawna ochrona wskazanych w skardze praw konstytucyjnych jest niewystarczająca oraz że brak ochrony prawnokarnej narusza te prawa lub wolności. Należy podkreślić, że skarga konstytucyjna nie stanowi *actio popularis*, a zarzucane w niej naruszenie praw lub wolności jednostki musi mieć charakter aktualny i konkretny, a nie generalny i abstrakcyjny. Skarga konstytucyjna, zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jest bowiem dopuszczalna, jeśli skarżący uprawdopodobni naruszenie swych konstytucyjnych wolności lub praw. Nie można w skardze konstytucyjnej stawiać zarzutu niekonstytucyjności aktu normatywnego w oderwaniu od naruszenia praw skarżącego (zob. postanowienia z dnia 12 kwietnia 2007 r., Ts 122/05, OTK ZU nr 2/B/2007, poz. 79 oraz 3 lipca 2007 r., SK 4/07, OTK ZU nr 7/A/2007, poz. 83).

Trybunał Konstytucyjny przypomina, że „skarga konstytucyjna wedle Konstytucji nie jest skargą »na rozstrzygnięcie«, lecz skargą »na przepis«. Gdy przyczyną zarzucanego naruszenia jest niekonstytucyjne zastosowanie lub zinterpretowanie przepisu zgodnego z Konstytucją – skarga nie służy. To kształtuje w szczególny sposób dowodowe powinności skarżącego: nawet bowiem wykazanie istnienia związku koniecznego (typu *conditio sine qua non*) między zarzucanym naruszeniem wolności (praw) konstytucyjnych a rozstrzygnięciem, które ów skutek spowodowało, nie jest tożsame z dowodem, że przyczyną zarzucanego naruszenia jest niekonstytucyjność samego przepisu będącego prawną podstawą rozstrzygnięcia. Niezbędne jest bowiem wykazanie, że związek ten istnieje między brakiem konstytucyjności przepisu a naruszeniem prawa lub wolności” (wyrok TK z dnia 15 października 2002 r., SK 6/02, OTK ZU nr 5/A/2002, poz. 65).

Zarzuty skarżącej dotyczące prawa wyboru optymalnego według niej środka ochrony (w postępowaniu karnym zamiast w cywilnym) nie dowodzą

istnienia takiego adekwatnego związku przyczynowego między treścią art. 3 w zw. z art. 1 ustawy zmieniającej z 2011 r. a naruszeniem konstytucyjnych praw zagwarantowanych przez art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2, art. 77 ust. 2 w zw. z art. 2 Konstytucji.

W pozostałym zakresie postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 października 2013 r. nie zostało zakwestionowane przez skarżącą, a zatem pozostaje w mocy rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania w zakresie zbadania zgodności art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o opłatach z art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2 w zw. z art. 2 Konstytucji.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 7 ustawy o TK, nie uwzględnił zażalenia wniesionego na postanowienie z dnia 2 października 2013 r. w zakresie dotyczącym odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.